

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din România (CNCS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-524-6

Ediția I: Editura Eminescu, 1996
Ediția a II-a: Editura Universal Dalsi, 2006

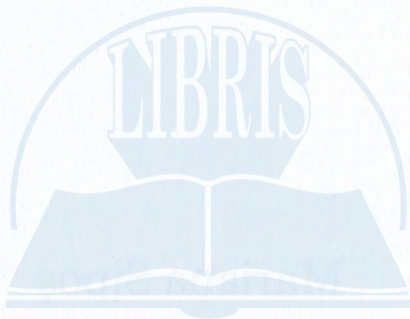
Redactor: Flori Bălănescu
Coperta: Alexandra Petenchiu
Ilustrația copertei: Florin Niculiu: *Noapte la țărșm infinit*
Tehnoredactor: Mihăiță Stroe
Editor: Valentin Ajder

Mariana Sipoș

Mersul pe ape

ROMAN
Ediția a III-a

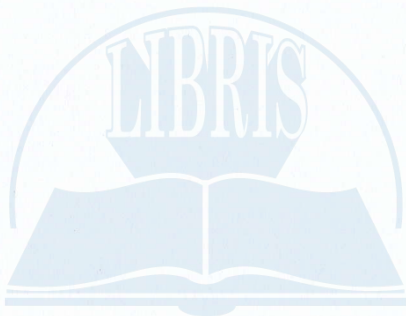
E I K O N
București, 2016

PARTEA ÎNTÂI

„Deplâng pe cei care în copilărie n-au cunoscut
limbajul ierburilor, al animalelor, al pietrelor. Ființa
lor a rămas străină de ceva profund în univers”.

MARGUERITE YOURCENAR

LIBRIS

Se trezise mai devreme, mult mai devreme, așa cum i se întâmpla întotdeauna când avea vreo grijă și acum mai stătea încă în pat, în timp ce încet-încet o cuprindea regretul că va trebui să se dea jos, să se îmbrace și să plece, de acasă, din sat, deși ea singură hotărâse, cu o seară în urmă, când se întorsese de la proces, că trebuie să plece, că sentința pe care o auzise era un pericol de care trebuia să se apere într-un fel, desigur, nu fugind din sat, dar oricum, acolo, la București i se putea face dreptate, cel puțin așa credea, convinsă că a trebuit să i se întâmple acest necaz ca să-și dea seama în ce inerție trăise până atunci, când de fapt dorise tot timpul să plece. De când se știa trăise sub semnul călătoriei și clipele ei cele mai plăcute erau înaintea somnului, când putea visa în voie, pleca, în gând, de fiecare dată, dar acum trezindu-se din somn, hotărârea cu care adormise o sperie, de ce să fugă, de ce să coboare din patul ei așa de devreme, nu cumva condamnarea era doar un pretext ca să se poată duce la București unde spera să-l poată găsi pe Matei? Sigur, mai exista o șansă la recurs, însă cu cineva trebuia să se sfătuiască, ar putea merge la Jeni, bărbatul ei era jurist, respinsese însă soluția asta de la început, cum să apară învinsă în fața fostei sale colege? Nu, mai bine la București, hotărâse, oricum în sat nu mai putea rămâne, îi era rușine de propriii ei părinți, de toți oamenii, cum ar mai putea trece pe drum simțindu-le privirile

condamnând-o sau compătîmind-o?

Se dădu jos din pat și deschise larg ferestrele spre dimineața umedă de ploaia care căzuse probabil spre ziuă, frunzele mai păstrau încă picăturile gata să se scuture, dacă n-ar fi fost atîta liniște și nemișcare și toate la locul lor, așa cum le știa ea, cireși și vișini și regina-noptii adormită în zori și, de jur-împrejurul curții, salcâmii – bătrîni, gravi, înalți, ocrotind de ani și ani cuiburi de vrăbii...

Privirea i se pierdea în dimineața de august distilată, hiperdistilată, în care se simțea difuz apropiata explozie a razelor de soare. Era atîta liniște și i se părea așa de firesc totul, încât ar fi vrut ca sentința care o condamnă să fie doar un vis urât, dar nu era și nici pacea din jur nu dură mult; cu șorțul plin de boabe de porumb, maică-sa apăruse în curte, între găini și rațe. Gălăgia lor tulbură liniștea dimineții.

Tana se duse să se îmbrace, gîndindu-se încă o dată la ce avea să-i spună maică-sii, nu putea să-i vorbească de Matei, dar ar fi putut să o încurajeze, uite, mamă, cu plec la București să-mi fac dreptate, nu mai fi necăjită, o să fie totul bine...

Era gata, nu-și lua decît câteva lucruri într-o geantă pe care și-o agăță de umăr și începu să coboare ocolind dinadins cărarea pietruită, mergînd direct prin iarba umedă, udându-și picioarele, ca să-și liniștească sentimentul acela ciudat de inconfort că trebuie să vorbească, să-i explice maică-sii și cu teama ca nu cumva să nu mai poată pleca, începu să mintă, că se duce la Jeni, că bărbatul ei ar putea s-o ajute la recurs, poate stau câteva zile la ea... Bine, du-te,

umblă sănătoasă și ai grijă ce faci... Rîndunelele, pe sârma de rufe, ciripeau într-o dulce și fericită armonie.

Drumul era pustiu la ora aceea, dar din curți, femeile o văzură trecînd, cine știe ce va fi gîndind fiecare despre ea, iar în stație navetiștii încetară orice discuție cînd se apropie, cîtiva chiar o salutară și Tana se gîndi că or fi fost și ei în sală la proces, tot satul era, și pe urmă n-au făcut decît să discute despre asta, iar acasă vreo babă i-a întrebat cît i-a dat, maică, și au fost cu toții mulțumiți, Tana simțise asta, de parcă cine știe ce răzbunare cumplită se împlinise, numai că – o fi spus ea, baba care nu putuse veni la proces – păcat că pe lîngă ea au picat prost și bieții ciobani și pe Tana o cuprinse încă o dată amărăciunea, nu pentru nedreptatea ce i se făcuse ei, ci celor doi ciobani bătuți de atîtea vînturi și ploii și de necazul care se abătuse acum asupra lor, uimindu-i și înăsprindu-i și mai mult.

Era însă sigură că băieții aceștia tineri, dintre care unii îi fuseseră colegi de școală cînd erau copii, nu compătineau pe nimeni, simțeau doar o bucurie răutăcioasă pentru înfrîngerea Tanei pe care de cîtiva ani nu mai îndrăzneau decît să o salute sau să o întrebe stînjeniți ce mai faci, pentru ca apoi cuvintele să dispară, nemiavînd ce să-și spună. În aglomerația din mașină își recăpătaseră graiul, vorbeau tare, se strigau unul pe celălalt pe deasupra capetelor oamenilor, erau chiar spirituali, tineri, veseli, zgomotoși, uitînd de Tana, de ceea ce se întîmplase cu numai o seară în urmă, cînd femeile își lăsaseră treburile baltă, își puseseră o basma mai

bună pe cap, ca și cum asta le-ar fi schimbat toată ținuta și rochiile de stambă decolorată nu s-ar mai fi văzut. Dacă nu Tana ar fi fost acuzată, printre ele ar fi fost și mama ei, ar fi venit și ea să mai vadă lumea, să mai schimbe o vorbă și bineînțeles să se bucure că unul din ăia a fost prins.

Pentru că satul, de când Tana se întorsese acasă și umbla alături de președinte, de agronom, de mulțimea de funcționari de la sfat, o integrase inconștient de partea cealaltă, era și ea „ăia”, deși crescuse în mijlocul țăranilor, deși era fata unui țăran ca și ei, pe care îl iubeau, îl respectau și care le era prieten. La proces însă, nu cine era ea îi interesa, ci spectacolul la care veniseră. Un spectacol cel puțin inedit; Tana în pantaloni și cu o bluză galbenă pe ea, alături de cei doi ciobani, ciobani adevărați, cu cămăși mirosind a zer, cu mustăți căzute pe colțul buzelor, trudiți de o imensă întrebare: de ce să li se întâmple tocmai lor? Nici măcar nu puteau înțelege cine era adevăratul vinovat, în timp ce într-un limbaj ceremonios, ca într-un joc de copii, formula era rostită grav, încheind astfel spectacolul: „Pentru neglijență în timpul serviciului cei trei inculpați sunt condamnați la un an închisoare și recuperarea prejudiciului adus avutului obștesc”.

Tana închise ochii și, realizând ce însemnau cuvintele pe care tocmai le auzise, simți că o cuprinde plânsul. O secundă. Atât. Se stăpâni, privi din nou în sală, trezindu-se parcă din credința în care trăia de un an de zile, de când muriseră oile, că totul nu e decât un mic incident, că se va stabili adevărul, că ea, Tana,

nu poate fi atinsă de nici un rău. Avusese întotdeauna încredere în sine și se simțise invulnerabilă atât timp cât crezuse că modul ei de viață era perfect.

Un murmur greu ca plumbul îi ajungea la urechi din toate părțile. Se ridică și ieși. Ar fi vrut să fie singură. Să nu existe sentimentul că și-a făcut de râs părinții. Să nu-i vadă plângând. Dacă ar fi putut să nu se ducă acasă, să doarmă undeva pe câmp, ar fi fost mulțumită.

– Tana, nu trebuie să fii necăjită!

Dinu mergea alături de ea, o ajunsese din urmă, nu-l auzise, lătra un câine nedumerit de scurgerea pe lângă garduri a atâtor oameni la ora aceea târzie din noapte și Tana era atât de amețită de vocile pe care le auzea în jur că-i venea să se așeze undeva, pe marginea drumului, să-și revină.

– Am eu un avocat bun, aranjează el cu judecătorul, dai și tu niște bani acolo și scapi.

Și continuă să vorbească așa, înjurând fără adresă, uitând care era vina lui de fapt, până când Tana începu să fugă, să nu-l mai audă, și când ajunse acasă trecu fără un cuvânt pe lângă maică-sa, care o aștepta în poartă împreună cu câteva vecine binevoitoare. Tana le era recunoscătoare, nu mai trebuia să povestească ea nimic, în cameră se îmbrăcă în pijama, apoi alese un disc. Întinsă în pat, ascultând muzică, simțea cum murmurul sălii se topește și curge pe lângă ea până când aerul rămase pur ca sunetele muzicii. Dreptatea există totuși, își spuse și se gândi la recurs, la șansele pe care le avea de a aduce vreo mărturie nouă în favoarea ei. Zadarnic. Nu putea